

Primavera das Letras 2024

Violino, Inglesa
e o libro xigante.
Pequena biografía de Luisa Villalta

REAL ACADEMIA GALEGA

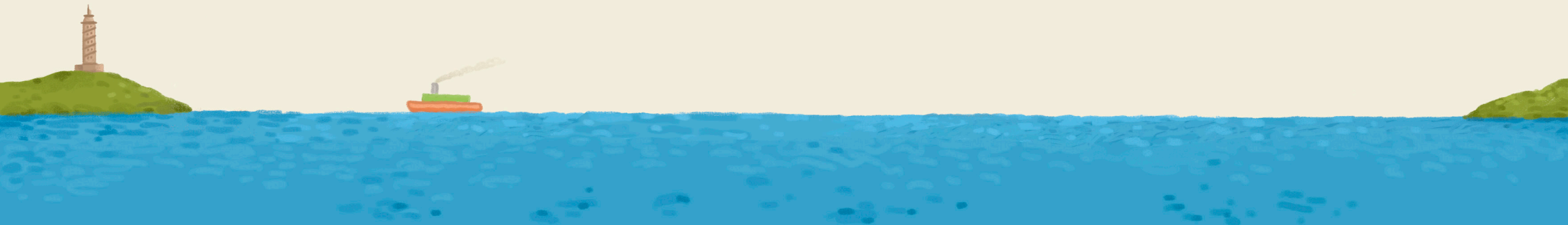

Deputación
DA CORUÑA

Unha historia de **Xoán Babarro** e **Ana María Fernández**

Ilustracións de **Óscar Villán**

Sala 5

Aquela sala estaba en tebras. Non se vía nada, pero Violino seguiu a falar coma se tal cousa:

—Preocúpame que saíades coa idea de que á nosa escritora só lle interesaban os aspectos académicos —dixo Violino, xa totalmente repostado da afonía—. Nada diso!

*Todos os escritores
queremos ser Magos
(algúns tamén reis).*

—Tamén ti es mago e... —escapoulle a Inglesa que, por medo de meter a zoca, non rematou a frase.

—Alto! Atención! —dixo Violino beliscando o nariz, perdón, unha corda—. Para acceder á verdadeira sala cinco, cómpre recitar estas rimas que falan dos dous príncipes que habitan n'As *chaves do tempo*:

Este era un rei que tiña dous fillos
que non sabían soprar no ronquillo
nin no ronquillo nin no roncón;
para gaiteros, non teñen opción.

De súpeto atopáronse no medio e medio dunha manifestación, ou de varias! Os manifestantes, mozos, nenas, vellos... berraban coma unha soa voz:

—NON Á GUERRA! NON Á GUERRA!

E de novo apareceu ese carrusel que facía xirar e xirar todas as persoas que entraran no LIBRO DE LUÍSA VILLALTA.

En cada esquina había reivindicacións diferentes.

Vestían fundas brancas lixadas de chapapote e protestaban contra as verteduras tóxicas no mar:

—NUNCA MÁIS! NUNCA MÁIS!

Noutro ángulo reclamaban máis dereitos para as nenas e as mulleres:

—SEI PENSAR POR MIN MESMA! EU TAMÉN NAVEGAR!

E o máis curioso foi que en cada unha das reivindicacións había unha moza que se parecía moito a Luísa, a mesma que tomou a palabra:

—Abandonemos pois as etiquetas. *A etiqueta comprime a alma! Non queremos cidades domesticadas! Só quen emprende camiños pode dar con descubertas!*

—Non me diredes que non era filósofa a miña amiga! —dixo Violino, dando por feito que era a mesma Luísa Villalta quen falara—. A min encántame esa faceta súa!

*Hai flores de Tempo
no xardín.
Mais, se as corto,
desaparecen.*

—Véxote moi satisfeito, Violino! —falou Inglesa.

—Estou supercontento coa vosa visita. Cantas amigas e cantos amigos teredes vós? Pois Luísa tiña e segue a ter unha morea. E agora tamén conta convosco. E nós con ela! Que marabilla vai ser ler e descubrir máis cousas da nosa Luísa a través da súa obra mentres eu acompaño os seus versos coa miña voz de violín! Agora só me falta cumprir un soño: conducir un tren turístico cos seus libros. Vagóns que recendan a tinta e papel cheo de poesía, de historias, de teatro, de ensaios, de traducións... Un tren que demostre que Luísa Villalta foi unha autora completa, que dominaba distintos xéneros.

—Primeiro terás que sacar o carné de maquinista! —lembroulle Inglesa con rexouba.

—Non, primeiro xogamos ao tren para cambiar de páxina. Enganchádevos tras de min e iniciemos a marcha co título dunha narración da nosa amiga:

*Pásman-se os - espec-tadores - cando - pasa o - tren
Pásman-se os - espec-tadores - cando - pasa o - tren*

Primavera das Letras 2024